

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

м. Вінниця

12 вересня 2019 р.

Справа № 120/1473/19-а

Вінницький окружний адміністративний суд у складі:

головуючого судді: Дмитришеної Руслани Миколаївни,

секретаря судового засідання: Федчук Тетяни Юріївни

позивача: Романюка В.І.

представника відповідача 1: Кіщак Я.В.

без участі представника районної ради

розглянувши у відкритому судовому засіданні в порядку загального позовного провадження адміністративну справу

за позовом: Романюка Василя Івановича

до: Управління державної Казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області; Теплицької районної ради

про: визнання бездіяльності протиправною та зобов'язання вчинити дії

ВСТАНОВИВ:

До Вінницького окружного адміністративного суду надійшов адміністративний позов Романюка Василя Івановича (23800, Вінницька область, смт. Теплик вул. Незалежності, 10/6) до Управління державної Казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області (23800, Вінницька область, смт. Теплик, вул. Незалежності, 41); Теплицької районної ради (23800, Вінницька область, смт. Теплик вул. Незалежності, 25) про визнання бездіяльності протиправною та зобов'язання вчинити дії.

Обґрунтовуючи заявлені позовні вимоги позивач посилається на те, що рішенням Гайсинського районного суду Вінницької області у адміністративній справі №144/307/17, Романюка В.І. поновлено на посаді голови Теплицької районної ради Вінницької області та стягнуто середній заробіток за час вимушеного прогулу з 14.03.2017 по 21.06.2018 з урахуванням виплачених сум. Вказане рішення набрало законної сили 21.06.2018, однак, залишилось невиконаним.

З огляду на вказане вище, позивач звернувся до суду з наступними вимогами:

- визнати протиправною бездіяльність Управління державної Казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області та зобов'язати стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича середній заробіток за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року, в сумі 314264,26 грн;

- визнати протиправною бездіяльність Теплицької районної ради по виконанню рішення Гайсинського районного суду Вінницької області у справі №144/307/17 щодо поновлення Романюка В.І. на посаді голови Теплицької районної ради Вінницької області 7 скликання та стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича 314264,26 грн. середнього заробітку за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року;

- стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича середній заробіток в межах стягнення за один місяць в сумі 25834,40 грн, зазначене стягнення звернути до негайного виконання;

- стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича інфляційні втрати за весь час прострочення виплати середнього заробітку, а також три проценти річних від простроченої суми.

Ухвалою від 08.05.2019 відкрито провадження у справі. Даною ухвалою судом відхилено клопотання позивача про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження, вирішено здійснювати розгляд адміністративної справи в порядку загального позовного

провадження. Установлено строк для подання відзиву на позовну заяву. Призначено підготовче засідання.

27.05.2019 на адресу суду надійшов відзив на позовну заяву від Управління державної Казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області, за змістом яких останній не погоджується із вимогами позивача. Разом із запереченнями долучено письмові докази (Т. 1 а.с. 36-65).

Зазначено, що відповідно до завдань і функцій покладених на органи Державної казначейської служби України, останні не наділені повноваженнями щодо здійснення нарахування і перерахунку заробітної плати працівникам Теплицької районної ради.

Ні в постанові Гайсинського районного суду Вінницької області від 21.06.2018 по справі №144/307/17, ні згідно виконавчого листа, який виданий на виконання останньої, не вказано чіткої суми середнього заробітку за час вимушеного прогулу, що підлягає стягненню на користь Романюка В.І. Відтак, стало не зрозумілим яка сума коштів підлягає стягненню, що в свою чергу стало перешкодою для виконання згаданого виконавчого листа органом Казначейства. Так, як виникло спірне питання при визначенні цієї суми коштів, воно має бути вирішений в судовому порядку між позивачем та відповідачем (боржником) по даній справі.

За наведеного вище, відповідач 1 вважає свої дії правомірними, а позовні вимоги безпідставними.

29.05.2019 на адресу суду Теплицька районна рада направила відзив на позовну заяву згідно з яким відповідач 2 заперечує проти позовних вимог та просить відмовити в їх задоволенні (Т.1 а.с. 66-96). Заперечуючи проти позову, відповідачем 2 направлено до суду 03.06.2019 року доповнення до відзиву (Т.1 а.с. 97-102).

Відповідачем 2 у заявах вказано, що на виконання рішення Гайсинського районного суду Вінницької області у справі № 144/307/17 про поновлення Романюка В.І. на посаді голови Теплицької районної ради Вінницької області, було проведено 35 позачергову сесію Теплицької районної ради, на порядок денний якої винесено питання про поновлення на посаді голови Романюка В.І. За результатами таємного голосування з цього питання більшістю депутатського складу прийнято рішення про відмову в поновленні Романюка В.І. на посаді голови ради. Отже, позивач на посаді голови ради не поновлений, до виконання посадових обов'язків не приступав, тому підстав для виплати йому середнього заробітку нарахованої заробітної плати за час вимушеного прогулу немає.

Крім того, позиція відповідача 2 полягає в тому, що при плануванні районного бюджету в грудні 2018 року не передбачалось коштів на будь-які виплати Романюку В.І. Внести зміни до районного бюджету може тільки сесія районної ради.

Щодо довідки про доходи №6 від 04.12.2018 року за вих №207-07-709, на яку посилається позивач як на підставу для стягнення йому заробітної плати, вона не є належним доказом, оскільки відкликана Теплицькою районною радою 13.03.2019 року.

Ухвалою суду від 11.06.2019 задоволено клопотання позивача, до участі у справі №120/1473/19-а не допущено в якості представника Теплицької районної ради - Маняка Сергія Андрійовича за довіреністю від 28.07.2017 року за №207-08-730 та від 29.04.2019 року за №207-06-250 (Т.1 а.с. 132-133).

Крім того, ухвалою суду від 11.06.2019 задоволено клопотання позивача та витребувано у Теплицької районної ради детальний розрахунок середнього заробітку Романюка Василя Івановича за час вимушеного прогулу за період з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року, а також розрахунок виплаченої суми Романюку Василю Івановичу за вказаний період.

На виконання вимог ухвали відповідачем направлено на адресу суду розрахунок середнього заробітку за час вимушеного прогулу, який долучений до матеріалів справи (Т.1 а.с. 216).

Ухвалою суду від 16.07.2019 прийнято заяву позивача про збільшення позовних вимог та уточнення позовних вимог до розгляду. Відповідно до цієї ухвали постановлено в подальшому спір розглядати за вимогами Романюка В.І.:

- до Управління державної Казначейської служби України у Теплицькому районі про:

Визнання протиправною бездіяльність Управління державної Казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області та зобов'язання його стягнути за рахунок

бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича середній заробіток за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року, в сумі 314264,26 грн.

- до Теплицької районної ради про:

Визнання протиправною бездіяльність Теплицької районної ради по виконанню рішення Гайсинського районного суду Вінницької області у справі №144/307/17 щодо поновлення Романюка В.І. на посаді голови Теплицької районної ради Вінницької області 7 скликання, та стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича 324336,91 грн. середнього заробітку за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича середній заробіток в межах стягнення за один місяць в сумі 25834,40 грн., та зазначене стягнення звернути до негайного виконання.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича інфляційні втрати за весь час прострочення виплати середнього заробітку в сумі 59165,77 грн.

Ухвалою суду від 29.08.2019, проголошеною без виходу до нарадчої кімнати, відмовлено у задоволенні клопотання відповідача 2 про зупинення провадження у справі 120/1473/19-а.

В ході підготовчого засідання 29.08.2019 позивач не підтримав заяву про уточнення (зменшення) розміру позовних вимог від 17.07.2019. Натомість, позивач подав письмову заяву, відповідно до якої просив залишити без розгляду позовні вимоги в частині стягнення з Теплицької районної ради на користь Романюка В.І. за рахунок бюджетних асигнувань районної ради 324336,91 грн. середнього заробітку за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року, та стягнення середнього заробітку в межах суми за один місяць, яке звернути до негайного виконання. Дана заява мотивована тим, що у справі №144/307/17 Сьомий апеляційний адміністративний суд 11 липня 2019 року прийняв додаткову постанову, якою стягнуто за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь позивача середній заробіток за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року в сумі 263362 грн 00 коп. Дopusщено до негайного виконання рішення суду в частині стягнення з Теплицької районної ради Вінницької області на користь позивача середнього заробітку за час вимушеного прогулу за один місяць в сумі 16721 грн 40 коп. Решту вимог позивач підтримав.

Ухвалою суду від 29 серпня 2019 року клопотання позивача про залишення без розгляду частини позовних вимог задоволено, вимоги в частині стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року, та стягнення середнього заробітку в межах суми за один місяць, яке звернути до негайного виконання, залишено без розгляду на підставі п. 5 ч. 1 ст. 240 КАС України.

Щодо решти позовних вимог, то позивач в підготовчому засіданні позовні вимоги підтримав та просив суд їх задовольнити в повному обсязі.

Ухвалою суду від 29 серпня 2019 закрито підготовче провадження та призначено справу до судового розгляду.

В ході судового розгляду справи позивач свої вимоги підтримав, просив їх задовольнити. Вказував, що тривале не виконання відповідачами рішення судів, порушує його право, яке уже судовими актами відновлено. Поновлення його на посаді не виконано, середній заробіток за час вимушеного прогулу, за період, що визначений в судовому рішенні не сплачено, тому вважає, що на його користь мають бути стягненні інфляційні втрати за весь час прострочення виплати середнього заробітку та три відсотки річних. Стверджує, що кошти, які підлягають стягненню спрямовані на забезпечення достатнього життєвого рівня та купівельної спроможності особи у зв'язку з інфляційними процесами та зростанням споживчих цін на товари та послуги.

Представник державної казначейської служби із вимогами позову не погодився, з підстав, що наведені у письмових заявах по суті.

Представник відповідача Теплицької районної ради Сокотнюк Т.С. прибула на судовий розгляд справи. Однак, оскільки учасником не надано належних доказів своїх повноважень,

судом ухвалою, проголошеною без виходу до нарадчої кімнати, не допущено останню до представництва інтересів районної ради. Інших заяв/клопотань не надходило.

Заслухавши пояснення учасників процесу, з'ясувавши обставини справи, перевіривши їх дослідженими у судовому засіданні доказами, надавши оцінку всім аргументам учасників справи, судом встановлено такі обставини.

24.11.2015 року рішенням Теплицької районної ради Вінницької області 7 скликання Романюка В.І. було обрано головою районної ради.

14.03.2017 року на пленарному засіданні 17 позачергової сесії Теплицької районної ради було прийнято рішення про звільнення позивача з посади голови Теплицької районної ради.

Рішенням Гайсинського районного суду Вінницької області від 21.06.2018 року у справі №144/307/17, яке залишено в силі постановою Сьомого апеляційного адміністративного суду від 29.11.2018 року, позивача поновлено на посаді. Рішення суду в частині поновлення на посаді звернуто до негайного виконання.

Цим же рішенням суду стягнуто з Теплицької районної ради на користь позивача середній заробіток за час вимушеного прогулу з 14 березня 2018 року по 21 червня 2018 року, з урахуванням виплачених сум.

На виконання судового рішення заступник голови Теплицької районної ради Вінницької області Скалій В.В. виніс розпорядження №17-К від 30.11.2018 року, яким Романюку В.І. наказано приступити до виконання посадових обов'язків голови Теплицької районної ради Вінницької області з 30 листопада 2018 року, про що зроблено відповідний запис до трудової книжки позивача. Наказано вважати період з 14 березня 2017 року по 29 листопада 2018 року для Романюка В.І. періодом вимушеного прогулу, а також наказано виплатити середній заробіток за час вимушеного прогулу та затримку виплати заробітної плати з урахуванням виплачених сум.

В подальшому Розпорядження № 17-К від 30.11.2018 року скасовано розпорядженням голови Теплицької районної ради № 22- К від 22.12.2018 року.

Крім того встановлено, що 29.01.2019 року на 43 позачерговій сесії 7 скликання було розглянуто питання про поновлення Романюка В.І. на посаді голови Теплицької районної ради Вінницької області, за результатами голосування було прийнято рішення №527 від 29.01.2019 року про відмову в поновленні позивача на посаді голови.

Відтак, районна рада вважає, що оскільки Романюка В.І. на посаді голови ради не поновлено, до виконання посадових обов'язків він не приступав, тому підстав для виплати йому коштів немає. При цьому, заперечуючи щодо позову відповідача 2 вказує, що при плануванні районного бюджету в грудні 2018 року не передбачалось коштів на будь-які виплати Романюку В.І. Внести зміни до районного бюджету може тільки сесія районної ради. Щодо довідки про доходи №6 від 04.12.2018 року за вих №207-07-709, на яку посилається позивач як на підставу для стягнення йому заробітної плати, вона не є належним доказом, оскільки відкликана Теплицькою районною радою 13.03.2019 року.

Відповідно до матеріалів справи, 31.01.2019 Гайсинським районним судом Вінницької області було видано виконавчий лист у справі № 144/307/17 про стягнення за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка В.І. середнього заробітку за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року, з урахуванням виплачених сум.

Даний виконавчий лист разом з довідкою Теплицької районної ради Вінницької області №6 від 04.12.2018 р. (вих.№207-07-709 від 04.12.2018 р.) про доходи позивач передав на виконання до Управління державної казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області. Так, згідно із заявою Романюка В.І. від 07.02.2019, поданої для виконання виконавчого листа, виданого Гайсинським районним судом Вінницької області 31.01.2019 по справі №144/307/17, заявник (стягувач) просить стягнути з Теплицької районної ради як боржника 314264,26 грн. У заяві вказано розрахункові реквізити, на які необхідно перерахувати кошти. До заяви стягувач долучив в оригіналі довідку №6 Теплицької районної ради від (реєстраційний номер № 207-07-709) про нарахований середній заробіток за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року, з урахуванням виплачених сум в розмірі 314264,26 грн.

07.02.2019 Управління державної казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області на адресу Теплицької районної ради направляє запит за №02-11/113 про повідомлення кодів програмної класифікації видатків та кредитування державного бюджету та економічної класифікації видатків бюджету або рахунків, з яких проводитиметься безспірне списання коштів на виконання виконавчого листа, виданого Гайсинським районним судом Вінницької області 31.01.2019 по справі №144/307/17 на суму 314 264,26грн. Також у запиті повідомлено, що управління зупиняє проведення платежів за платіжними дорученнями районної ради за всіма кодами програмної класифікації видатків та кредитування державного бюджету та економічної класифікації видатків бюджету. Після визначення КПК та рахунку для безспірного списання, будуть відновлені платежі по рахункам районної ради лише по захищеним статтям видатків, після виконання виконавчого листа видатки будуть відновлені по всім статтям.

08.02.2019 року районна рада на адресу Казначейства на виконання запиту направляє повідомлення про коди класифікації з яких буде проводитись безспірне списання коштів на виконання вищезгаданого виконавчого листа (т.1 а.с. 145). Крім того повідомлено, що на даний час в кошторисі видатків районної ради відсутні кошти для здійснення вищезазначеної операції по даній статті видатків. В зв'язку з чим головою районної ради направлено лист голові РДА з проханням виділити додатково кошти на вказані цілі (Лист додається).

12.02.2019 Казначейство направляє на адресу районної ради вимогу за змістом якої, керуючись Порядком виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або боржників, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 03 серпня 2011 р. №845, відповідно до п. 13 зобов'язано боржника на протязі одного місяця з дня надходження вимоги надіслати на адресу управління письмове повідомлення з копіями звернень про вжиті заходи для встановлення асигнувань або здійснення інших дій на виконання цього виконавчого листа, а у разі, коли такі заходи не забезпечили виконання виконавчого листа у повному обсязі - на адресу управління повідомляти та надсилати щомісяця інформацію про вжиті заходи.

Одночасно Казначейство повідомляє районну раду про зупинення проведення платежів по всім кодам класифікації, за виключенням захищених видатків, визначених БКУ, зі сплати податків і зборів, у тому числі судового збору.

В подальшому, листом Теплицької районної ради №207-07-124 від 22.02.2019 року, який надійшов на адресу управління 25.02.2019, повідомлено, що довідка №6 Теплицької районної ради від 04.12.2018 (реєстраційний номер №207-07-709) визнана нечинною, а вимога про виплату заробітної плати Романюку В.І. некоректною.

26.02.2019 управління звернулось до Гайсинського районного суду Вінницької області з заявою про роз'яснення, яка сума підлягає стягненню за виконавчим листом Гайсинського районного суду Вінницької області у справі №144/307/17 від 31.01.2019 року.

Ухвалою Гайсинського районного суду Вінницької області від 22.03.2019 по справі №144/307/17 заяву управління було залишено без розгляду, оскільки заявник подав клопотання про відкликання першої.

Листом №207-07-157 від 06.03.2019 Теплицька районна рада відкликала довідку №6 зареєстрована під №207-07-709, яка надавалася Романюку В.І. оскільки в довідці допущена помилка при обрахуванні середньомісячної заробітної плати.

Ухвалою Гайсинського районного суду Вінницької області від 02.04.2019 по справі №144/307/17 за повторною заявою Казначейства про роз'яснення судового рішення, судом було відмовлено в її задоволенні.

08 квітня 2019 року Управління повернуло виконавчий лист стягувачу, при цьому у супровідному листі зазначено, що виконавчий лист повертається без виконання, оскільки Романюком В.І. не надавалось Управлінню будь яких ухвал суду про роз'яснення судового рішення чи додаткових судових рішень, якими визначалася б чітка сума коштів, що підлягала стягненню на його користь.

12.04.2019 року Романюк В.І. повторно подає Управлінню до виконання виконавчий лист.

Управління державної казначейської служби України у Теплицькому районні Вінницької області листом від 12.04.2019 року №02-36/89 повертає позивачу виконавчий лист від 31.01.2019 р. в справі № 144/307/17 без виконання разом з довідкою Теплицької районної ради Вінницької області №6 від 04.12.2018 р. (вих.№207-07-709 від 04.12.2018 р.) з тих підстав, що у виконавчому листі не вказано суму, яка підлягає стягненню.

Надаючи оцінку спірним правовідносинам, суд виходить з наступного.

Статтею 19 Конституції України передбачено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Частиною 2 статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України визначено, що у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); 5) добросовісно; 6) розсудливо; 7) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Відповідно до положень частин 2, 7 статті 235 КЗпПУ при винесенні рішення про поновлення на роботі орган, який розглядає трудовий спір, одночасно приймає рішення про виплату працівникові середнього заробітку за час вимушеного прогулу або різниці в заробітку за час виконання нижче оплачуваної роботи, але не більш як за один рік. Якщо заява про поновлення на роботі розглядається більше одного року не з вини працівника, орган, який розглядає трудовий спір, виносить рішення про виплату середнього заробітку за весь час вимушеного прогулу.

Рішення про поновлення на роботі незаконно звільненого або переведеного на іншу роботу працівника, прийняте органом, який розглядає трудовий спір, підлягає негайному виконанню.

Статтею 236 КЗпП України встановлено, що у разі затримки власником або уповноваженим ним органом виконання рішення органу, який розглядав трудовий спір про поновлення на роботі незаконно звільненого або переведеного на іншу роботу працівника, цей орган виносить ухвалу про виплату йому середнього заробітку або різниці в заробітку за час затримки.

Порядок виконання судових рішень в адміністративних справах врегульовано приписами статті 372 КАСУ, частиною 2 якої визначено, що судові рішення, яке набрало законної сили або яке належить виконати негайно, є підставою для його виконання.

Згідно частини 2 статті 6 Закону України “Про виконавче провадження” від 02.06.2016 №1404-УІІ (із змінами), рішення про стягнення коштів з державних органів, державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ виконуються органами, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів.

Відповідний механізм виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ, прийнятих судами, а також іншими державними органами (посадовими особами), які відповідно до закону мають право приймати такі рішення закріплені у Порядку виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або боржників, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 03 серпня 2011 р. №845 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 30 січня 2013 р. №45) (далі-Порядок).

Пунктом 3 Порядку визначено, що органами Казначейства виконуються рішення про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або боржників.

Відповідно до п. 15 Порядку, дії органів Казначейства з виконання виконавчих документів можуть бути оскаржені до Казначейства або суду.

Пунктом 5 Порядку визначено, що під час виконання виконавчих документів органи Казначейства мають право:

1) повідомляти органу, який видав виконавчий документ, про наявність обставин, що ускладнюють чи унеможливають його виконання, у спосіб і порядку, які визначені таким документом, крім випадків виконання рішень про стягнення коштів за рахунок коштів, передбачених за бюджетною програмою для забезпечення виконання судових рішень та виконавчих документів;

2) звертатися у передбачених законом випадках до органу (посадової особи), який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення рішення про стягнення коштів, порушувати клопотання про встановлення чи зміну порядку і способу виконання такого рішення, а також відстрочку та/або розстрочку його виконання;

3) безоплатно отримувати необхідні для виконання виконавчих документів судові рішення, пояснення, довідки, іншу інформацію;

4) вимагати від боржників вжиття ними заходів до виконання виконавчих документів;

5) застосовувати заходи впливу до боржників відповідно до Бюджетного кодексу України та у разі виявлення фактів порушення бюджетного законодавства у процесі або за результатами виконання виконавчих документів, повідомляти про такі порушення органам Держаудитслужби;

5-1) повідомляти органу (посадовій особі), який видав виконавчий документ, про дії або бездіяльність боржника, що перешкоджає виконанню виконавчого документа;

6) відкладати, зупиняти безспірне списання коштів і їх перерахування стягувачам у випадках, передбачених законом та цим Порядком;

7) вживати інших заходів до виконання виконавчих документів.

Визначаючись щодо позовних вимог про визнання протиправною бездіяльність Управління державної Казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області щодо стягнення за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка В.І. середнього заробітку за час вимушеного прогулу, суд виходить з наступного.

Так, матеріалами справи підтверджено, що не заперечується жодною із сторін, що 07 лютого 2019 року Управління за вхідним №180 зареєструвало заяву Романюка В.І. подану на виконання виконавчого листа від 31.01.2019 року у справі №144/307/17, яким передбачалось стягнення за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради на користь Романюка В.І. середнього заробітку за період з 14.03.2017 року по 21.06.2018 року з урахуванням виплачених сум. До заяви та виконавчого листа було долучено довідку №6 від 04.12.2018 року під вихідним реєстраційним номером Теплицької районної ради Вінницької області № 207-07-709 у якій зазначено: "Довідка видана по місцю вимоги" (далі - Довідка №6).

Довідка №6 підписано посадовими особами Теплицької районної ради Вінницької області 7 скликання заступником голови районної ради Скалієм В.В. та головним бухгалтером Ярославською А.С.

Довідкою №6 визначено, що середній заробіток нарахованої заробітної плати голови Теплицької районної ради Романюка В.І. за час вимушеного прогулу, спричиненого незаконним звільненням з посади, за період з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року, становить - 314264.26 грн.

Відтак, станом на 07 лютого 2019 року Управління прийняло до виконання виконавчий лист без зауважень, визнало достатніми подані стягувачем документи, зокрема довідку №6, та керуючись положеннями Порядку, на адресу районної ради 07.02.2019 направило запит за №02-11/113 про повідомлення кодів програмної класифікації видатків та кредитування державного бюджету та економічної класифікації видатків бюджету або рахунків, з яких проводитиметься безспірне списання коштів на виконання виконавчого листа, виданого Гайсинським районним судом Вінницької області 31.01.2019 по справі №144/307/17 на суму 314 264,26грн.

08.02.2019 року районна рада на адресу Казначейства на виконання запиту направляє повідомлення про коди класифікації з яких буде проводитись безспірне списання коштів на виконання вищезгаданого виконавчого листа.

Відповідно до п.п. 24-25 Порядку, стягувачі, на користь яких прийняті рішення про стягнення коштів з рахунків боржника, подають до органу Казначейства, в якому обслуговується боржник (відкриті рахунки), або за його місцезнаходженням документи, зазначені у пункті 6 цього Порядку. Якщо боржник обслуговується централізованою бухгалтерією, зазначені документи подаються до органу Казначейства, в якому відкрито рахунки відповідної бюджетної установи, при якій створена така централізована бухгалтерія (далі - централізоване обслуговування боржника).

Безспірне списання коштів з рахунка боржника здійснюється в першочерговому порядку. Проведення платежів з рахунка боржника здійснюється після безспірного списання у разі наявності коштів на рахунку.

На час здійснення безспірного списання коштів проводяться платежі боржника: за захищеними видатками, визначеними Бюджетним кодексом України; із сплати податків і зборів, у тому числі судового збору; поштових послуг під час здійснення переказу коштів із соціальних виплат, передбачених державним бюджетом на відповідний рік (у тому числі пенсій всіх видів та поштових послуг з доставки та виплати сум компенсаційних виплат); за видатками спеціального фонду відповідного бюджету на оплату праці та нарахування на заробітну плату, придбання медикаментів, забезпечення продуктами харчування, оплату комунальних послуг та енергоносіїв; з рахунків із спеціальним режимом використання; за рахунок позик/грантів за міжнародними договорами; у випадку, встановленому абзацом другим пункту 30 цього Порядку.

У разі наявності у боржника або головного розпорядника бюджетних коштів окремої бюджетної програми для забезпечення виконання рішень суду безспірне списання коштів здійснюється лише за цією бюджетною програмою. При цьому положення пунктів 28-34 цього Порядку застосовуються лише щодо зазначеної бюджетної програми.

Відтак, з аналізу наведених положень та в сукупності із письмовими доказами, суд відхиляє твердження відповідача І щодо неможливості виконання виконавчого листа через відсутність визначеної у ньому суми стягнення з огляду на те, що станом на 08.02.2019 у розпорядженні Казначейства були всі наявні документи та реквізити для виконання судового рішення. Станом на 08.02.2019 та у період до 13.03.2019 року довідка №6 з відображеною у ній сумою не була відкликаною, відомості щодо відсутності коштів на рахунках Теплицької районної ради не надано.

Згідно зі ст. 124 Конституції України, судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій території України. Суб'єктами, на яких поширюється обов'язковість судових рішень являються всі органи державної влади і органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, посадові чи службові особи та громадяни.

З наведеного слідує, що рішення суду, яке набрало законної сили є обов'язковим для учасників справи.

У рішеннях Європейського Суду з прав людини у справах "Сокур проти України" (Sokur v. Ukraine), №29439/02, від 26 квітня 2005 року, та у справі "Кришчук проти України" (Kryshchuk v. Ukraine), №1811/06, від 19 лютого 2009 року вказано, що держава несе відповідальність за виконання остаточних рішень, якщо чинники, які затримують чи перешкоджають їх повному й вчасному виконанню, перебувають у межах контролю органів влади.

За наведених обставин, суд доходить висновку, що вимога позивача про визнання протиправної бездіяльності Управління державної казначейської служби України у Теплицькому районі є обґрунтованою, підтверджуються матеріалами справи, а тому підлягає задоволенню.

Щодо аргументів про відсутність у районної ради в кошторисі коштів для здійснення вищезазначеної операції, то такі судом відхиляються з огляду на те, що відсутність належного бюджетного фінансування не може бути підставою для відмови у виплаті позивачу присудженого середньомісячного заробітку згідно із рішенням, яке набрало законної сили.

Європейський суд з прав людини у справах "Кечко проти України", "Ромашов проти України" зауважив, що реалізація особою права, яке пов'язано з отриманням бюджетних

коштів, що базується на спеціальних та чинних на час виникнення спірних правовідносин нормативно-правових актах національного законодавства, не може бути поставлена у залежність від бюджетних асигнувань, тобто посилання органами державної влади на відсутність коштів, як на причину невиконання своїх зобов'язань, є безпідставними. Європейський Суд з прав людини у своїх рішеннях констатував, що не приймає аргумент Уряду щодо бюджетних асигнувань, оскільки органи державної влади не можуть посилатись на відсутність коштів як на причину невиконання своїх зобов'язань.

Щодо позовної вимоги про визнання протиправною бездіяльність Теплицької районної ради по виконанню рішення Гайсинського районного суду Вінницької області у справі №144/307/17 та стягнення за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка В. І. інфляційні втрати за весь час прострочення виплати середнього заробітку та стягнення трьох відсотків річних від простроченої суми, суд зазначає наступне.

Як зазначено вище, Романюк В.І. поновлений на посаді рішенням Гайсинського районного суду Вінницької області від 21.06.2018 року у справі №144/307/17. Цим же рішенням суду стягнуто з Теплицької районної ради на його користь середній заробіток за час вимушеного прогулу за період з 14 березня 2018 року по 21 червня 2018 року, з урахуванням виплачених сум.

Вказане судові рішення в частині допуску до негайного виконання поновлення позивача на посаді голови Теплицької районної ради Вінницької області з 14 березня 2017 року підлягало виконанню відповідачем незалежно від наявності або відсутності відкритого виконавчого провадження, на підставі цього рішення суду. Рішення суду в частині стягнення на користь Романюка В.І. середнього заробітку за час вимушеного прогулу за період з 14.03.2017 по 21.06.2018 року до негайного виконання не зверталось і не виконувалось відповідачем, що підтверджено матеріалами справи.

Статтею 625 Цивільного кодексу України встановлено відповідальність за порушення грошового зобов'язання. Так, частиною 1 цієї статті визначено, що боржник не звільняється від відповідальності за неможливість виконання ним грошового зобов'язання. У частині 2 зазначено, що боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Тривале невиконання відповідачем рішення суду в справі №144/307/17 є порушенням грошового зобов'язання, відповідальність за яке передбачена частиною другою статті 625 Цивільного кодексу України у вигляді нарахування інфляційних втрат на суму боргу та трьох процентів річних. Даний висновок узгоджується з правовою позицією Верховного Суду України, висловленою у постановках від 24.10.2011р. №6-38цс11, від 01.10.2014р. №6-113цс14, згідно з якою боржник у виконавчому провадженні не звільняється від встановленої частиною другою статті 625 Цивільного кодексу України від відповідальності за період невиконання судового рішення про відшкодування матеріальної і моральної шкоди, що є способом захисту майнового права та інтересу, який полягає у відшкодуванні матеріальних втрат кредитора від знецінення грошових коштів унаслідок інфляційних процесів та отриманні компенсації (плати) від боржника за користування утримуваними ним грошовими коштами, належними до сплати кредиторів.

Закон України “Про судоустрій і статус суддів” встановлює, що правосуддя в Україні здійснюється на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів та спрямоване на забезпечення права кожного на справедливий суд.

Відповідно до ст. 17 Закону України “Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини” суди застосовують як джерело права при розгляді справ положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та протоколів до неї, а також практику Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.

Відповідно до п. 21, 24 рішення у справі “Федоренко проти України” (№ 25921/02) Європейський Суд з прав людини, здійснюючи прецедентне тлумачення статті 1 Першого Протоколу до Конвенції сформулював правову позицію про те, що право власності може бути

“існуючим майном” або “виправданими очікуваннями” щодо отримання можливості ефективного використання права власності чи “законними сподіваннями” отримання права власності. Аналогічна правова позиція сформульована Європейським судом з прав людини і в справі Стреч проти Сполучного Королівства (Stretch v. the United Kingdom № 44277/98).

У межах вироблених Європейським Судом з прав людини підходів до тлумачення поняття “майно”, а саме в контексті статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, це поняття охоплює як “наявне майно”, так і активи включаючи право вимоги, з посиланням на які заявник може стверджувати, що він має принаймні законні очікування стосовно ефективного здійснення свого “права власності” (п. 74 рішення Європейського Суду з прав людини у справі “Фон Мальтцан та інші проти Німеччини”). Суд робить висновок, що певні законні очікування заявників підлягають правовому захисту, та формує позицію для інтерпретації вимоги як такої, що вона може вважатися “активом”: вона повинна мати обґрунтовану законну підставу, якою, зокрема є чинна норма закону, тобто встановлена законом норма щодо виплат (пенсійних, заробітної плати, винагороди, допомоги) на момент дії цієї норми є “активом”, на який може розраховувати громадянин як на свою власність (“Maltzan (Freiherr Von) and others v. Germany” № 71916/01, № 71917/01 та № 10260/02).

Відтак, з прецедентної практики Європейського суду з прав людини вбачається, що присуджені позивачу виплати також можуть розглядатися як “майно” в розумінні ст. 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та підпадають під захист, гарантований цією статтею.

За наведеного вище, суд погоджується з позицією позивача, що кошти, які підлягають стягненню з відповідача 2 згідно рішення суду по справі №144/30/17 є його присудженими активами. Відтак, компенсаційні та інфляційні втрати, які заявляє позивач до стягнення, спрямовані на забезпечення достатнього життєвого рівня та купівельної спроможності особи у зв'язку з інфляційними процесами та зростанням споживчих цін на товари та послуги.

Що стосується доводів представника відповідача щодо неможливості застосування норм Цивільного кодексу України до спірних правовідносин та відсутності підстав для стягнення з відповідача інфляційних втрат та трьох відсотків річних, суд звертає на увагу на позицію Верховного Суду, висловлену щодо даного питання.

Так, 16.05.2018 року Велика Палата Верховного Суду, розглядаючи справу №686/21962/15-ц щодо можливості нарахування 3% річних та інфляційних витрат на грошове зобов'язання, пов'язане із довготривалим невиконанням рішення суду, вважала за необхідне відступити від висновків Верховного Суду України, викладених у попередніх постановках, та погодилась із висновком, викладеним у постанові Великої Палати Верховного Суду від 10.04.2018 року у справі № 910/10156/17 щодо можливості застосування положень статті 625 ЦК України до будь-яких грошових зобов'язань незалежно від підстав їх виникнення.

Велика Палата Верховного Суду вказала, що у статті 625 ЦК України визначені загальні правила відповідальності за порушення будь-якого грошового зобов'язання незалежно від підстав його виникнення (договір чи делікт). Тобто, приписи цієї статті поширюються на всі види грошових зобов'язань, якщо інше не передбачено договором або спеціальними нормами закону, який регулює, зокрема, окремі види зобов'язань.

Таким чином, суд вважає обґрунтованими вимоги позивача про стягнення з відповідача інфляційних втрат та трьох відсотків річних нарахованих на суму коштів, присуджених позивачу судовим рішенням в справі №144/307/17.

Верховний суд України у своєму Аналізі судової практики застосування ст. 625 Цивільного кодексу України в цивільному судочинстві від 01.07.2014 зазначив, що підраховуючи суми стягнень, передбачених ч.2 ст.625 ЦК, суди повинні враховувати, що сума боргу з урахуванням індексу інфляції має розраховуватися на підставі індексу інфляції за кожний місяць (рік) прострочення, незалежно від того, чи був у певний період індекс інфляції менший одиниці (тобто мала місце не інфляція, а дефляція). Індекси інфляції розраховуються на підставі інформації, опублікованої центральним органом виконавчої влади з питань статистики в газеті “Урядовий кур'єр”.

При застосуванні індексу інфляції слід мати на увазі, що він розраховується не на кожну дату місяця, а в середньому на місяць шляхом множення суми заборгованості на момент її виникнення на сукупний індекс інфляції за період прострочення платежу. При цьому сума боргу, яка сплачується з 1 по 15 день відповідного місяця, індексується з урахуванням цього місяця, а якщо сума боргу сплачується з 16 по 31 день місяця, розрахунок починається з наступного місяця. Аналогічно, якщо погашення заборгованості здійснено з 1 по 15 день відповідного місяця, інфляційні втрати розраховуються без врахування цього місяця, а якщо з 16 по 31 день місяця, то інфляційні втрати розраховуються з урахуванням цього місяця.

На відміну від інфляційних збитків, розрахунок трьох процентів річних здійснюється за кожен день прострочення за формулою: сума боргу \times 3 % / 365(кількість днів у році) \times на кількість днів прострочення.

В заяві самостійно, з посиланням на норми права, позивач виконав розрахунок суми, яка, на його думку, підлягає стягненню з відповідача на користь позивача. Романюком В.І. здійснено розрахунок за боргові періоди та з урахуванням індексу інфляції. Дана сума розрахована відповідно до встановлених обставин у додатковій постанові Сьомого апеляційного адміністративного суду від 11 липня 2019 року по справі №144/307/17.

Так, при ухваленні додаткової постанови суд апеляційної інстанції встановив, що середньоденна заробітна плата Романюка В.І. становить 457,79 грн., середній заробіток за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року становить 263362 грн. Ці обставини в силу приписів ч.4 ст.78 КАСУ не підлягають доказуванню.

Сума 3-х % вираховувалась за один рік від присудженої суми у розмірі 263362 грн.

Іншого розрахунку чи заперечень зі сторони відповідачів на адресу суду не надходило.

Відтак, перевіrivши подані докази, суд вважає за необхідне, стягнути з районної ради на користь позивача інфляційні втрати за весь час прострочення виплати, присудженого середнього заробітку за період з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року в сумі 48030,63 грн., та трьох відсотків річних від простроченої суми у розмірі 7900,86грн.

У п. 58 Рішення Європейського суду з прав людини у справі “Серявін та інші проти України” від 10.02.2010 Суд повторює, що згідно з його усталеною практикою, яка відображає принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються. Хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент. Міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною в залежності від характеру рішення. Хоча національний суд має певну свободу розсуду щодо вибору аргументів у тій чи іншій справі та прийняття доказів на підтвердження позицій сторін, орган влади зобов'язаний виправдати свої дії, навіvши обґрунтування своїх рішень.

За наведених вище обставин, перевіrivши аргументи позивача та доводи відповідачів, надавши юридичну оцінку письмовим доказам, суд приходить до висновку про задоволення позовних вимог в повному обсязі.

Відповідно до ч.1 ст. 139 Кодексу адміністративного судочинства України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Керуючись ст.ст. 73, 74, 75, 76, 77, 90, 94, 139, 241, 245, 246, 250, 255, 295 КАС України, суд -

ВИРІШИВ:

Позов Романюка Василя Івановича - задовольнити.

Визнати протиправною бездіяльність Управління державної Казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області щодо стягнення за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича середнього заробітку за час вимушеного прогулу з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року.

Визнати протиправною бездіяльність Теплицької районної ради по виконанню рішення Гайсинського районного суду Вінницької області у справі №144/307/17.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича інфляційні втрати за весь час прострочення виплати середнього заробітку за період з 14 березня 2017 року по 21 червня 2018 року в сумі 48030,63 грн. (сорок вісім тисяч тридцять гривень 63 копійки).

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Теплицької районної ради Вінницької області на користь Романюка Василя Івановича трьох відсотків річних від простроченої суми у розмірі 7900,86грн. (сім тисяч дев'ятсот гривень 86 копійок).

Рішення суду першої інстанції набирає законної сили в порядку, визначеному ст. 255 КАС України.

Відповідно до ст. 295 КАС України, апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів з дня його проголошення. Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Учасник справи, якому повне рішення суду не було вручено у день його проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження, якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного рішення суду.

Реквізити: Романюк Василь Іванович (23800, Вінницька область, смт. Теплик вул. Незалежності, 10/6, реєстраційний номер 2009204479); Управління державної Казначейської служби України у Теплицькому районі Вінницької області (23800, Вінницька область, смт. Теплик, вул. Незалежності, 41, код ЄДРПОУ 37337675); Теплицька районна рада Вінницької області (23800, Вінницька область, смт. Теплик вул. Незалежності, 25, код ЄДРПОУ 21728622)

Рішення у повному обсязі складено: (23.09.2019)

Суддя

Дмитришена Руслана Миколаївна